

Barnardo parke rastas negyvas berniukas.

Danieliui išneriant iš Angelo metro stotelės ir traukiant į Islingtono policijos komisariata, dvokė paraku. Buvo tvankus vidurvasaris, mėnulis nepastebimai kilo į šviesų neramų dangų. Oras slėgė, grėsė pratrūkti audra.

Įsukus į Liverpulio kelią, sududeno griaustinis ir ėmė kristi sunkūs lietaus lašai – priekaištingi, baudžiantys. Danielis pasistatė apykaklę ir skuoste nuskuodė pro „Waitrose“ ir „Sainsbury's“ prekybos centrus, vingiuodamas tarp paskutinių pirkėjų. Jis buvo bėgikas, tad nejautė įtampos nei krūtinėje, nei kojoje – net tada, kai ėmė lyti smarkiau, merkti striukės pečius ir nugarą, kai lėkti reikėjo vis greičiau.

Policijos komisariate jis išsipurtė iš plaukų vandenį ir ranka nusibraukė veidą. Nusišluostė lagaminą. Jam prisistatant, stiklas, skyręs nuo registratoriaus, aprasojo.

Budintis policininkas seržantas Terneris jau laukė jo ir ištiesė sausą ranką. Jo kabinete Danielis nusivilko striukę ir pasikabino ant kėdės atlošo.

– Greitai atvykote, – prabilo Terneris.

Danielis negalvodamas stumtelėjo ant stalo savo vizitinę kortelę. Danielis buvo dažnas svečias Londono policijos komisariatuose, bet Islingtono komisariate lankėsi pirmą kartą.

– „Harvėjaus, Hanterio ir Stil“ partneris? – šypsodamasis tarė seržantas.

– Kaip suprantu, jis nepilnametis?

– Sebastianui vienuolika.

Seržantas pažvelgė į Danielį, lyg jo veide ieškotų atsako. Danielis visą gyvenimą tobulino išraiškas ir žinojo, kad tamšios, į detektyvą įsmeigtos akys neišduoda nieko.

Danielis buvo patyręs nepilnamečių advokatas: kaip solisitorius* jis gynė penkiolikametį, kaltinamą nušovus gaujos bendražygį, dar kelis paauglius, vagiliavusius, kad įsigytų narkotikų. Gyvenime jis su vaikais bendravo mažai. Rėmėsi tik savo paties vaikystės patirtimi.

– Jis nesuimtas, ne? – Danielis paklausė Ternerio.

– Dar ne, bet kai kas ten negerai. Pamatysite pats. Jis tiksliai žino, kas nutiko berniukui... matau, kad žino. Jo motiną suradome tik paskambinę jums. Ji atvažiavo prieš dvidešimt minučių. Mama tvirtina visą laiką buvusi namie, bet prastai jautusis, ką tik perskaičiusi žinutės. Paprašėme teismo orderio apieškoti namus.

Danielis stebėjo, kaip rausvi Ternerio skruostai pabrėžiant žodžius įdumba.

– Tai jis išties įtariamas žmogžudyste?

– Taip, po galais, taip.

Danielis atsiduso ir iš lagamino išsitraukė bloknotą. Drėgnais drabužiais mažumėlę žvarbdamas jis rašėsi, ką policininkas glaustai pasakojo apie nusikaltimą, liudytojus ir pokalbio su vaiku detales.

Sebastianas buvo apklaustas suradus kito vaiko kūnelį. Negyvo berniuko vardas buvo Benas Stouksas. Paaikėjo,

* Anglosaksų valstybėse teisės patarėjas, teisme paprastai neatstovaujantis klientui.

kad sekmadienio popietę jis buvo mirtinai sumuštas Barnardo parko žaidimų aikštelėje po medžiais. Jam į veidą buvo trenkta plyta, nuo to lūžo akiduobės kaulas. Užpuolikas sudarkytą vaiko veidą uždengė ta pačia plyta, šakomis ir lapais. Kūnas buvo paslėptas po mediniu žaidimų nameliu parko kampe, o pirmadienio rytą ten jį rado jaunas žaidimų aikštelės sargas.

– Beno motina sekmadienio pavakare pranešė, kad dingo vaikas, – pasakojo Terneris. – Sakė, kad berniukas po pietų išėjo pasivažinėti dviračiu Ričmondo žiedo šaligatviais. Jam nebuvo leidžiama išvažiuoti iš žiedo, bet išėjusi apsidairyti mama jo neberado.

– O šį berniuką jūs apklausėte, nes?..

– Kai buvo rastas kūnas, Barnsberio kelyje pastatėme autobusiuką rinkti žinioms apie nusikaltimą. Vietinis gyventojas papasakojo Barnardo parke matęs du besipešančius berniukus. Vienas pagal apibūdinimą galėjęs būti Benas. Vyras užrikęs ir liepęs berniukams liautis, tada kitas vaikas šyptelėjęs ir pasakęs, kad jie tik žaidžia. Kai Beno mamai pateikėme antro vaiko aprašymą, ji įvardijo Sebastianą Krolį – tavo berniuką – gyvenantį vos už kelių namų nuo Stouksų.

Kai šią popietę ketvirtą valandą užsuko du policininkai, Sebastianas namie Ričmondo žiede buvo vienas – bent jau mes taip manėme. Sebastianas policininkams pasakė, kad mama išėjusi, o tėvas išvykęs į užsienį verslo reikalais. Suradome reikiamą suaugusįjį ir netrukus nusivežėme jį į komisariatą. Iš pat pradžių buvo aišku, kad jis kai ką slepia. Socialinė darbuotoja pareikalavo iškviesti solisitorių.

Danielis linktelėjo ir užvertė bloknotą.

– Aš jus palydėsiu, – pasiūlė Terneris.

Vedamas į apklausų kambarį Danielis pajuto į jį iš policijos komisariatų besismelkiančią klaustrofobiją. Sienos buvo nuklijuotos visuomenei skirtais valdžios išpėjimais apie vairavimą išgėrus, narkotikų vartojimą ir smurtą šeimose. Visos žaliuzės buvo uždarytos ir purvinos.

Apklausų kambaryje langų nebuvo. Sienos išdažytos blyškia žalsva spalva, tuštutėlės. Tiesiai priešais Danielį sėdėjo Sebastianas. Policija atėmė berniuko drabužius, tad jis vilkėjo baltą popierinį kostiumą, šnarantį jam besimuistant ant kėdės. Su per dideliu kostiumu berniukas atrodė dar mažesnis ir pažeidžiamesnis – jaunesnis nei vienuolikos. Jis buvo nepaprastai dailus, beveik kaip mergaitė, plačiu ovaliu veiduku, raudonomis lūpytėmis ir didelėmis žaliomis protingomis akimis. Itin blyški oda aplink nosį nubarstyta strazdanėlėmis. Plaukai kaštoniniai, tvarkingai nukirpti. Jis nusišypsojo Danieliui, ir šis atsakė tuo pačiu. Vaikas atrodė toks mažas, kad Danielis bemaž neišmanė, kaip su juo šnekėtis, ir kiek įmanydamas slėpė nuostabą.

Seržantas Terneris pristatė Danielį. Terneris buvo aukštas vyras, aukštesnis net už Danielį, atrodė per didelis šiam kambarėliui. Supažindindamas Danielį su Sebastiano motina Šarlotte, jis pasilenkė.

– Labai ačiū, kad atėjote, – kreipėsi Šarlotė. – Mes jums išties dėkingi.

Danielis linktelėjo Šarlotei ir pasisuko į jos sūnų.

– O tu turbūt Sebastianas? – paklausė jis, sėsdamasis ir atsidarydamas lagaminą.

– Taip, tiesa. Jei norite, galite vadinti mane Sebu.

Danieliui palengvėjo, kad berniukas iš pažiūros toks atviras.

– Gerai, Sebai. Malonu susipažinti.

– Ir man malonu su jumis susipažinti. Jūs mano solisitorius, ar ne? – Sebastianas nusišypsojo, ir Danielis kilstelėjo antakius.

Šis berniukas – jauniausias jo klientas, bet atrodė labiau pasitikintis savimi už jo gintus paauglius. Žalios tiriamos Sebastiano akys ir linksmas, nuoširdus balsas jį nuginklavo. Motinos brangakmeniai atrodė sunkesni už ją pačią, drabužiai brangūs. Kai glostė Sebastianui koją, smulkūs jos rankos kaulai judėjo kaip paukštelio kauliukai.

Berniukas tikrai nekaltas, atsiversdamas bylą pamanė Danielis.

Buvo atnešta kavos, arbatos ir šokoladinių pyragaičių. Paskui seržantas Terneris juos paliko vienus, kad Danielis galėtų asmeniškai pasikalbėti su jaunuoju klientu ir jo motina.

– Galima? – paklausė Sebastianas, tiesdamas į pyragaičius švarius, plonyčius, į mamos panašius pirštus.

Danielis linktelėjo šypsodamasis iš berniuko mandagumo. Prisiminė sunkią savo vaikystę, mėginimus susigaudyti suaugusiųjų pasaulyje ir staiga pasijuto atsakingas už vaiką. Užmetė ant kėdės atlošo drėgną striukę ir atsilaisvino kaklaraišti.

Šarlotė pirštais pasišukavo plaukus. Apžiūrėjo išpuoselėtus nagus ir sunėrė rankas. Danielis kurį laiką išsiblaškęs spoksojo – jo mamos nagai irgi būdavo labai ilgi.

– Atsiprašau, – tarė ji; smarkiai išdažyti vokai pakilo ir vėl nusileido. – Ar mes ilgai užtruksime? Turiu nubėgti paskambinti Sebo tėčiui ir pasakyti, kad jūs čia. Jis Honkonge, bet prašė pranešti, kas vyksta. Subėgiočiau namo. Sakė, prieš apklausą galima atnešti Sebei drabužių. Negaliu patikėti, kad jie atėmė *visus drabužius*. Netgi paėmė DNR mėginį – nors manęs nebuvo...

Ore tvyrojo slogūs drėgnos lagamino odos ir aitraus Šarlotės kvėpalų muskuso kvapai. Sebastianas pasitrynė rankas ir atsisėdo tiesiai, lyg džiaugdamsis, kad čia yra Danielis. Iš aplanko kišenėlės išėmė vieną Danielio vizitinę kortelę, atsilošė ir susižavėjęs ją apžiūrėjo.

– Graži kortelė. Ar jūs firmos partneris?
– Taip.
– Tai jūs mane ištrauksite iš čia?
– Tavęs niekuo nekaltina. Mes tik greitai aptarsime tavo istoriją, paskui dar policija norės kai ko paklausinėti.
– Jie mano, kad aš sužeidžiau tą berniuką, bet tai nesąmonė.
– Norėjai pasakyti *netiesa*, – sušnabždėjo Šarlotė. – Kaip aš tave mokiau?
Danielis, tylomis vertindamas ne laiku ištartą Šarlotės pastabą, susiraukė.
– Aišku. Tai tu nori papasakoti, *kas* atsitiko sekmadienio popietę? – paklausė Danielis.
Berniukui dėstant savo istoriją, kaip jis išėjo pažaisti su kaimynu Benu Stouksu, Danielis užsirašinėjo.
– Stouksai gyvena vos už kelių namų, – pridūrė Šarlotė. – Kartais vaikai kartu žaidžia. Benas – mielas berniukas, sumanus, tik Sebastianui šiek tiek per mažas.
– Jam tik aštuoneri, – šypsodamasis ir linkčiodamas, žiūrėdamas Danieliui tiesiai į akis, tarė Sebastianas. Delnu prisidengė burną, lyg tramdytų juoką. – O gal reikėtų sakyti *buvo* aštuoneri. Juk dabar jis negyvas, ar ne?
Danielis vos nekrūptelėjo nuo Sebastiano žodžių.
– O tai juokinga? – paklausė Danielis. Dirstelėjo į Sebastiano motiną, bet ši išsiblaškiusi apžiūrinėjo nagus, lyg nieko negirdėjusi. – Ar žinai, kas jam atsitiko?
Sebastianas nusigręžė.
– Manau, jį kažkas užpuolė. Gal pedofilas.
– Kodėl taip manai?
– Na, manęs to jau klausinėjo. Jie mano, kad po to, kai aš jį paskutinį kartą mačiau, Benui kažkas atsitiko, o jeigu jis ne-

gyvas, tai tikriausiai buvo pedofilas arba serijinis žudikas, arba kas nors panašus...

Danielis suraukęs kaktą pažvelgė į berniuką, bet šis atrodė ramus, apie Beno likimą kalbėjo taip, lyg tai būtų loginis žaidimas. Danielis ėmė jį spausti, kamantinėti, ką veikė tą dieną prieš išeidamas į lauką ir grįžęs. Berniukas kalbėjo aiškiai ir nuosekliai.

– Gerai, – tarė Danielis. Jautė, kad berniukas juo kliaujasi. Ir pats juo tikėjo. – Ponia Krol?

– Vadinkite mane Šarlote, niekada nemėgau savo santuokinės pavardės.

– Gerai, Šarlote. Jei galima, norėčiau jums užduoti porą klausimų.

– Žinoma.

Danielis atsigręžęs pastebėjo, kad jos dantys ištepti lūpų dažais, o smulkus kūnas įsitempęs. Plaukai buvo kruopščiai sugarbanoti, akys tiksliai apvestos, bet oda aplink jas atrodė suglebusi. Šypsena iškamuota. Jeigu sužinotų, kad jos dantys išterlioti lūpų dažais, dingtelėjo Danieliui, susigėstų.

– Ar šiandien atvykus policijai Sebastianas namie buvo vienas?

– Ne, aš buvau namie, tik miegojau. Užėjo migrena, tad išgėriau porą tablečių. Kritau kaip negyva.

– Išvežtas Sebastianas, pasak policijos pranešimo, tvirtino nežinąs, kur jūs.

– Ak, jis tik juokavo. Kartais taip daro. Suprantat, jam patinka krėsti pokštus.

– Aš tik norėjau juos apgauti, – karštai pritarė Sebastianas.

– Policija nenumanė, kur esate, todėl iškvietė socialinę darbuotoją...

– Kaip jau sakiau, – tyliai tarė Šarlotė, – buvau prigulusi.